

[Morten Lange.]

i deres vurdering af disse forhandlinger. Det var forhandlinger, som virkelig førte frem til punkter, som pegede fremover i dansk politik, og det er da helt klart, at det må genere borgerlige politikere, hvis sådan noget sker.

Stillingen var jo den, at regeringen med de forslag, som vi skal tage stilling til her i dag, prøver på på kort sigt at løse nogle problemer. Man kan diskutere, hvor heldige de to-tre lovforslag, som indgår i komplekset, er, men der er i hvert fald ingen tvivl om, at som indgreb betragtet er det en ganske kortvarig foranstaltning, ligesom devalueringen i sig selv er det. Vi har fra socialistisk folkepartis side haft meget alvorlige betænkeligheder over for indgreb i dyrtidsreguleringen, vi har opretholdt den bestandig, og vi har indstændigt sagt til regeringen, at det ville være ønskeligt at finde andre foranstaltninger, som også på kort sigt kunne løse problemerne. Men regeringen har med meget stor styrke og især med henvisning til fagbevægelsen og lønmodtagerorganisationerne fastholdt sine forslag, og det har derfor været min indstilling og de fleste af mine partifællers, at det, som var afgørende og vigtigt, og det, som egentlig også var det, der både af socialistiske og af langsigtede økonomiske grunde var afgørende, var, at vi oven på disse kortsigtede forslag fik bygget en konstruktiv økonomisk politik, der pegede fremad, ikke bare et halvt eller et helt år, men virkelig lagde grunden for et økonomisk systemskifte i Danmark. Så meget når man som bekendt ikke i 14 dages forhandlinger. Men vi skal have tingene til at gå den vej, og det har været overskriften for disse forhandlinger, som er ført med ganske betydelig tålmodighed, til en række punkter, som efter min opfattelse var ganske væsentlige at få fat i.

Jeg tror, der er grund til at gøre opmærksom på, at i hele denne forhandlingsrunde, i hele dette forsøg på at komme videre og få en virkelig overbygning på den kortfristede økonomiske løsning, man nu søger, har vi haft overordentlig ringe støtte fra dem, som nu har haft så mange repræsentanter på talerstolen i dag. De har nemlig på forhånd låst sig fast til, at det kortsigtede kunne vi ikke acceptere, men der-

med burde de kunne forstå, at så når man heller ikke det langsigtede. Det er realpolitik, og det har nu engang noget at gøre med, hvad man skal foretage sig i et folketing, og det er det, vi har forsøgt at føre frem. Når vi når så dårlige resultater som dem, vi står med i dag, er det først og fremmest, fordi der findes mennesker, der findes repræsentanter i dette folketing for socialistisk folkeparti, som med det samme har bidt sig fast og sagt: her kan ikke forhandles. Det er dér, vi er strandet.

Man siger i virkeligheden: her kan ikke forhandles; det er blevet sagt med stor slået klarhed. Det betyder det nemlig. Når socialdemokratiet efter langvarige forhandlinger fastholder sine lovforslag, så er det helt klart, at så er forhandlingerne afbrudt, hvis det ikke bliver på det grundlag. Det kan man kalde åg, og det kan man kalde stokkemetode, det kan man også kalde den eneste fremkommelige måde i et politisk samarbejde.

I realiteten var stillingen den, at det langsigtede program, som socialistisk folkeparti gerne så gennemført, mødte meget betydelig velvilje hos socialdemokratiet. Vi kunne være kommet videre, men det synes det jo altså som om man ikke er så interesseret i. Jeg synes i virkeligheden, at over for disse langsigtede muligheder for en socialistisk drejning af dansk politik er der nogen, som i dag må give sig til at spekulere på, hvordan de har det med deres ansvar. Det er det resultat, vi er ved at nå frem til.

Jeg vil komme med et par andre bemærkninger. Først en enkelt ting. Man har naturligvis sagt, at man kunne finde andre kortfristede løsninger, og så er jo spørgsmålet: har de overhovedet været så konstruktive, at de var værd at se på? Jeg ved, hr. Kai Moltke her i tinget har slået til lyd for, at en engangsskat på alle formodentlig var bedre. Jeg kan ikke se, det vil stille lønmodtagerne stort bedre end det, der nu foreslås. Jeg er bange for, at en sådan skematisk engangsskat måske vil have fuldt så stor en slagside over for lønmodtagere som det forslag, der ligger nu, men i alle tilfælde: det kan da heller ikke siges at være nogen særlig konstruktiv idé.

Ellers er jeg da klar over, at det, der har